

בש"פ 5693/16 - שי שלום זגה נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 5693/16

לפני: כבוד השופט י' עמית
העורר: שי שלום זגה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד במ"ת 6822-06-16 מיום 4.7.2016 שניתנה על ידי השופטת מ' ברק נבו

בשם העורר: עו"ד בני נהרי

בשם המשיבה: עו"ד רחלי זוארץ-לוי

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת מ' ברק נבו) מיום 4.7.2016 במ"ת 6822-06-16, בגדרה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים כנגדו.

1. כנגד העורר הוגש כתב אישום ובגדרו שני אישומים, המייחסים לו קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); עבירת ייבוא סם מסוכן בצוותא [שני מקרים] לפי סעיף 13 ביחד עם סעיף 19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: הפקודה), ביחד עם סעיף 29 לחוק; החזקת סם מסוכן לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א)+7(ג) סיפא לפקודה; והחזקת כלים להכנת סם לפי סעיף 10

עמוד 1

על פי המתואר באישום הראשון, העורר קשר קשר עם בת זוגו, עם אדם בשם מוטי ואחרים, במסגרתו פעלו להעברת חבילות סמים מסוכנים מהולנד לכתובתה של בת זוגו. מספר חודשים לפני ה-10.5.2016, מוטי פנה לעורר בבקשה שחבילת סמים מסוכנים תישלח לכתובתו. בת זוגו של העורר נענתה לבקשתו כי החבילה תישלח לביתה, והעורר העביר את כתובתה למוטי. חבילת הסמים נשלחה בדואר מהולנד לכתובתה של בת זוגו של העורר, זו אספה את החבילה והעבירה אותה לידי העורר, אשר הכניס את החבילה לרכבו.

במהלך חודש מרץ 2016 או בסמוך לכך, בעקבות פנייתו של מוטי לעורר, נשלחה חבילה נוספת של סמים מסוכנים באופן דומה לכתובתה של בת זוגו של העורר. חבילה זו נשלחה ארצה מהולנד עובר לתאריך 23.4.2016, כאשר היא ארוזה בסרט כתום-לבן של הדואר ההולנדי ובתוכה חמישה מעילים שבחלקם הוסלק בשרוולים סם מסוכן מסוק קוקאין, במשקל נטו של כ-2.56 ק"ג. כשבועיים עובר ליום 10.5.2016 נערכה פגישה בין העורר למוטי, במהלכה מוטי הנחה את העורר להורות לבת זוגו להמתין ולא לאסוף את החבילה, מכיוון שחבילה קודמת שנשלחה בהוראתו של מוטי נתפסה על ידי המשטרה. בעקבות קבלת הודעה על דבר דואר רשום, התייצבה בת זוגו של העורר בסניף הדואר ביום 10.5.2016, הזדהתה וקיבלה את החבילה שהכילה סמים. כל אותה העת, העורר שוחח עמה בטלפון נייד, הזהיר אותה מפני הימצאות שוטרים במקום והנחה אותה כיצד עליה לפעול ולהגיב במידה ותיעצר. בסמוך לאחר קבלת החבילה, בת זוגו של העורר אכן נעצרה.

על פי המתואר באישום השני, ביום 10.5.2016 נערך חיפוש בביתו של העורר, ובמהלכו נתפס סם מסוכן מסוג חשיש במשקל כולל של 10.79 גרם נטו. כמו כן, נתפסו בביתו של העורר כלים המשמשים להכנת סם, בהם מבחנות, "באנג" וקוצץ.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר, הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים. בבקשה פורטו הראיות לכאורה להוכחת אשמת העורר, הכוללות, בין היתר, הודעות פקידה ומנהלת בסניף הדואר, האזנות סתר מיום איסוף החבילה, דו"ח חדירה לטלפון הנייד של העורר ובת זוגו ממנו עולה כי מחקו את השיחות שהתנהלו ביניהם לגבי איסוף החבילה, ועוד. נטען כי מסוכנות העורר נלמדת מכמות הסם שנתפסה ויבוא הסמים באופן חוזר וכי קיים חשש לשיבוש הליכי משפט לאור התנהגות העורר ובת זוגו, שמחקו את ההודעות והשיחות ביניהם. צוין כי בעברו הרחוק של העורר שלוש הרשעות בגין עבירות רכוש ואליומות וכן הרשעה בעבירת החזקת סמים לצריכה עצמית.

3. ביום 4.7.2016 התקיים דיון בפני בית משפט קמא, במהלכו הסכים בא-כוח העורר לקיומן של ראיות לכאורה והעורר נשלח בהסכמה לקבלת תסקיר שירות מבחן. בתסקיר עמד שירות המבחן על התנהלותו העבריינית והמניפולטיבית של העורר, ועל כך שבשנים האחרונות פיתח דפוסי שימוש קבועים ויומיומיים בחשיש, לדבריו, על מנת להפיג הכאב הנובע ממחלתו (העורר סובל מקדחת ים תיכונית (FMF) המתפרצת אצלו מעת לעת). למרות זאת, המליץ שירות המבחן כי המשיב ישוחרר לבית הוריו בפיקוחם המלא ובתנאי מעצר בית מלא, תוך העמדתו בפיקוח שירות מבחן.

בית המשפט עמד על כך שעברו הפלילי של העורר ישן וכי אינו "נטוע בעולם הסמים", אך ציין כי העורר הינו אדם מניפולטיבי, כי לא ניתן לתת בו אמון וכי קיימת סכנה להישנות מעורבות מצדו בתחום הסמים. בהתאם, נקבע כי אין להסתפק בחלופת המעצר שהוצעה. כמו כן, לא נמצאו "טעמים מיוחדים" כהוראת סעיף 22(ב) לחוק סדר הדין הפלילי

(סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) המצדיקים את מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני, ובהקשר זה הפנה בית המשפט לבש"פ 2472/16 זיתוני נ' מדינת ישראל (3.4.2016). נוכח האמור, הורה בית משפט קמא על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים.

4. העורר טוען כי יש להורות על שחרורו, ולמצער להורות כי מעצרו יהא בדרך של פיקוח אלקטרוני. העורר מיקד טענותיו בשתי טענות מרכזיות: האחת - טענה ל"הפליה זועקת" לאור העובדה שבת זוגו של העורר שוחררה למעצר בית, על אף תפקידה המרכזי בפרשה, כמי שאספה את הסמים והציעה את כתובתה לצורך משלוח הסמים. השניה - נוכח המלצת התסקיר, ובהינתן מחלתו של העורר, מחלה ממנה סובלים גם שלושת ילדיו, וההוצאות הרפואיות הגבוהות בהן נושא העורר עקב המחלה.

5. אקדים ואומר כי איני רואה ממש בטענת ההפליה, באשר היה זה העורר שניצל את התלות של בת הזוג והפרש הגילאים בינו לבינה (העורר נשוי, וניהל עם בת הזוג קשר מחוץ למסגרת הנישואין), תוך שהוא מנחה ומדריך אותה כיצד לקחת את החבילה, כפי שעולה מתמליל השיחות שהתנהלו ביניהם. אף ספק אם בת הזוג הייתה אמורה ליהנות מהרווח הכספי שהמשיב היה אמור להפיק מהשתתפותו ביבוא הסם.

למעלה מן הצורך אומר כי איני משוכנע כי הגיעה העת ל"שוויון" מלא בין נשים וגברים בתחום המעצרים והמאסרים. גלוי וידוע כי עבריינות נשים אינה שכחה כעבריינות גברים, מספר האסירות והעצורות בישראל קטן עשרת מונים ממספר האסירים והעצורים, וטוב שכך. גם אם שופטי ישראל "חוטאים" ביחס לקולא כלפי נשים, הרי שהדבר נובע, בין היתר, מההכרה במאפיינים ובצרכים הייחודיים של נשים עברייניות ואסירות. מחקרים מלמדים על הפרופיל הייחודי של נשים עברייניות, השונה מזה של הגבר העבריין, לרבות ההיסטוריה האישית הקשה שמסתתרת מאחורי אחוז ניכר מביניהן. השפיטה, הענישה, הטיפול ודרכי השיקום של נשים עברייניות הוא מושא לכתיבה עניפה בתחום הקרימינולוגיה, ולא זה המקום להרחיב.

6. עבירות של יבוא וסחר בסמים מקימות עילת מעצר סטטוטורית מכוח סעיף 21(א)(ג)(3) לחוק המעצרים. הכלל הוא, כי נאשמים בעבירות כגון אלה, לא ישוחררו לחלופת מעצר אלא במקרים חריגים ובנסיבות חריגות (בש"פ 5715/06 אברהם נ' מדינת ישראל (16.7.06); בש"פ 3232/09 בוטרשוילי נ' מדינת ישראל (22.4.09); בש"פ 4251/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.5.2009); בש"פ 1567/12 כהן נ' מדינת ישראל בפסקה 8 והאסמכתאות הרבות שם (7.3.2012); בש"פ 5836/12 אמארה נ' מדינת ישראל (9.8.2012); בש"פ 3927/03 לוי נ' מדינת ישראל (6.5.2003)). במקרה דנן, בהינתן המעורבות הגבוהה של המשיב בהברחת הסם; בהינתן כי על פי כתב האישום המשיב היה מעורב לפחות בהברחה נוספת; בהינתן הכמות הנכבדה של הסם על פוטנציאל הנזק לציבור; בהינתן התכנון והתחכום של ההברחה; בהינתן הפרופיל הלא מחמיא של התנהלות המשיב כפי שעולה מהתסקיר - בהינתן כל אלה, וגם לאחר שלקחתי בחשבון את מחלתו של העורר ואת נכונות הוריו לקחת אותו תחת השגחתם ופיקוחם, איני סבור כי קיימות נסיבות המטות את הכף לשחרורו.

7. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ח בתמוז התשע"ו (24.7.2016).

שׁוֹפֵט
